

lige Lønningslov er givet, og der ved denne udtryffeligt er forbeholdt en saadan Samvirken mellem Finantsministeren og Fagministeren, at det da ogsaa vil være rigtigt at foreskrive det Samme her ved at indsætte denne — jeg vil ikke kalde den „milde“ men forstandige Bestemmelse, hvorefter det kun skal skee „i fornødent Fald“, det vil sige i Tilfælde af, at der enten hos Ministeren opstaaer Tvivl, eller at der fra Paagældende reises en Indsigelse, som Ministeren ikke finder ugrundet. Jeg agter saaledes at stemme for denne Tilføielse. — Hvad det Sproglige angaaer, da har jeg ikke nøie undersøgt dette, men dette komme vi ialfald nok ud over.

Brock: Der blev af det ærede Medlem her fraas overfor (Lobjesen) gjort en Bemærkning om den formelle Affattelse af dette lille Ændringsforslag, hvorom der er reist en saa stor Forhandling, og han meente, at der deri maatte ligge en Grund til ikke at gaae ind derpaa. Det forekommer mig imidlertid, at det ærede Medlem ikke ganske har Ret; thi, naar der i den første Afdeling af Paragraphen udtryffeligt er sagt, at det er Krigsministeren, som ordner Enkeltighederne med Hensyn til Beregninger og Udbetalinger, i fornødent Fald efter Forhandling med Finantsministeren, saa er det ganske klart — for at bruge et Udtryk, der forleden faldt her i Salen —, at Krigsministeren er Subjectet og Finantsministeren kun copula; og naar det da i Forbindelse dermed siges, at „han be- myndiges“ saa kan det ikke godt være Andet end, at Subjectet her er det samme som i den umiddelbart foregaaende Sætning. Men, selv om det ærede Medlem kunde have Ret, selv om der stod „denne“ eller „denne Sidste“, saa at det blev Finantsministeren, paa hvem det beroede, om saadanne Spørgsmaal kunde bringes ind for Domstolene, saa vilde derved ikke være steet anden Ulykke end den, at Loven vilde komme i fuldstændig Over- eensstemmelse med § 12 i den almindelige

Lønningslov. I saa Fald vilde Finantsministeren blive Subjectet, Nr. 1, Krigsministeren derimod Nr. 2; det vilde være hele Ulykken. Og selv om det ærede Medlem havde absolut Ret, saa vil der jo for Lovforslaget endnu være en Fremtid, hvori en saa ubetydelig Formfeil kan faae sin Berigtigelse. — Discussionen er bleven meget stor om dette lille Ændringsforslag, og jeg vil sige, at det netop er den stærke Modstand, som fra den høitærede Ministers Side er reist mod det, som giver det sin Betydning. Det har tilvisse kun været Meningen, at det skulde have en reen principiel Betydning, at det skulde hævde det sædvanlige administrative og constitutionelle Forhold mellem hvilken som helst Fagminister og Finantsministeren; men derimod har det ikke, som den høitærede Minister gjentagende har udtalt, været Tanken, ialfald ikke nærmest, at der ved Ordene „i fornødent Fald“ skulde forståes, at det var den enkelte Officeer eller den enkelte Militair, paa hvem Loven skulde bringes til Anvendelse, der kunde sige: her er et saadant fornødent Fald, her kræver jeg en saadan Forhandling. Nei, det staaer saa tydeligt, som det i det danske Sprog er muligt at udtrykke noget Saadant, at det er Krigsministeren, der i fornødent Fald skal tye til sin Collega Finantsministeren. Bliver Ændringsforslaget ikke vedtaget, og kommer det altsaa ikke til at staae i Loven, at Krigsministeren i fornødent Fald har denne Magt, saa har jo den høitærede Minister idag gjentagne Gange sagt, at han anseer det for en Selvfølge, at han i Tilfælde, hvor han nærer Tvivl, og med Hensyn til hvilke han ønsker en Forhandling, vil gaae til Finantsministeren. Men Andet kommer der jo ikke til at staae, og naar der da nu reises saa stærk en Modstand mod Ændringsforslaget fra den høitærede Ministers Side, saa er Sagen sikkert den, at Krigsministeren i finantfuelle Spørgsmaal ønsker at beholde sin Uafhængighed, saavel af Landets Love i Almindelighed, som særligt af Finantsministeren; men dette er just ikke ganske